

SES

Mutfağın kapısında durmuş bana ve kardeşime kahvaltıda yememiz için mükemmel kokan bir şeyler hazırlayan annemi izliyordum. Günün en güzel anıydı bu birlikte yapılan kahvaltılar. Annem de bana bakıp gülümsüyordu. Bir ıslık sesi duyduğumu sandım. Çok tiz bir ses de ardından geldi. Bu seslerdaha önceden duymuş olduğumuz alarm sesleri gibi değildi. Daha çok havadan düşen bir şeyin sesi gibiydi. Anlamaya vakit kalmadan patlamaların getirdiği yıkımın altında kalmıştık.

Islık seslerinin az önce bir bombardıman uçağından atılan varillere ait olduğunu anlamamın şu an için hiçbir önemi kalmamıştı. Ağlayan çocukların ve bağırان insanların seslerini duyabiliyordum. Annemi düşündüm, olanca gücümle bağırdım:

- *Anne, anne neredesin?* Çok bağırdığımı hatırlıyorum. Ama annemden hiç cevap gelmiyordu. Ardından tekrar bir ıslık sesi ve nihayetinde duyulan patlama sesi ile artık duyduğum tek şey beynimdeki çınlamaydı.

...

Gözlerimi açtığımda pencereden odaya dolan güneş ışığı yüzüme vuruyordu. İnsanlar konuşuyorlardı ama tam olarak ne dedikleri anlaşılmıyordu. Çok garip hissediyordum. Hareket etmeye çalıştım ama olmadı. Kafamı sağa çevirdim, beyaz önlük giyen bir kadın bana doğru yürüyordu. Saçları sarıydı, altın sarısıydı. Annemin saçları gibiydiler.

- *Anne bu sen misin?*

- *Tamam, tatlım bir şey yok.*

- *Annem nerede?*

- *Annen gelecek merak etme.* Kadın saçlarımı okşadı. Bu beni biraz rahatlatmıştı. Birkaç saniye sonra ayağa kalkmaya çalıştım ama sanki bir şey bedenimi tutmuş, kalkmamı engelliyordu.

- *Tatlım beni dinlemeni istiyorum. Bir kaza yüzünden sağ bacağımı kaybettin,* dedi kadın. Ben o anda ne yapacağımı ne düşüneceğimi bilemedim. Kadın, oturmam için yardım etti. Alt tarafıma baktım ve ağlamaya başladım. Orada tek istediğim bu kâbustan uyanmaktı. Gözlerimi kapattım ve dua etmeye başladım.

- *Allah'ım lütfen bunlar gerçek olmasın!* Haykırışlarımla gözyaşlarına boğulmuştum. Kendimden geçmiş olmalıyım. Uyandığımda aynı hemşire koltuğa oturmuş bizleri izliyordu.

- *Annemi istiyorum!*

- *Gelecek.*

- *Ne zaman?*

- *Yakında.* Yüzümü diğer tarafa çevirdim. Yanımdaki yatakta altı yedi yaşlarında bir çocuk vardı. Başka bir hemşire ona ısrarla yemek yediriyordu. Çocuk:

- *İstemiyorum, aç değilim,* diye bağıriyordu. Karşımda oturan hemşireye tekrar baktım.

- *Biz neden buradayız?*

- *Sizi korumaya çalışıyoruz.*

- *Korumak mı? Kimden?* Cevap vermeden odadan çıktı. Çocuğa yemek yedirmeye çalışan hemşire de hemen onun ardından odadan çıktı. Çocuğa baktım. O da bana bakıyordu.

- *İsmin ne?* diye sordu ağlamaklı sesiyle.

- *Alnilam.*

- *Ne?*

- *Alnilam, mutluluğu anlatan yıldız ismidir, dedim. Annem yıldızları çok severdi. Her gece uyumadan önce yıldızları birlikte izleriz. Ya senin adın ne?*

- *Benimki de Ferkan. Memnun oldum Alnilam.*

- *Ben de.*

Çocuk başka bir şey demeden arkasını döndü. Sadece bir ara hıçkırıklara karışan iniltisini duyabiliyordum. Sonra ben de bir yudum su içip kafamı yastığa koydum. Acım yüreğimden mi geliyordu yoksa olmayan bacağımdan mı bilemiyordum. Gözlerimden usul usul süzülen damlacıkları tutamıyordum. Annem aklıma geldi. Onu en son mutfakta bana ve kardeşime yemek yaparken görmüştüm. Gözlerimi kapattım ve o ânımızı hatırlayarak uyudum.

- *Alnilam, uyan tatlım!*

- *Anne!*

- *Haydi, tatlım yemek yapıyorum. Kalk, kardeşinle biraz ilgilen.* Bu annemdi. Nasıl yani, az öncekilerin hepsi rüya mıydı?

- *Alnilam, kızım haydi!*

- *Tamam, anne kalktım, geliyorum!*

Yüzümü yıkadım ve aynanın karşısına geçip kendime baktım. Bacağım yerindeydi, herhangi bir yerimde de hiçbir şey yoktu. Şükrettim.

Mutfağa doğru yürüdüm, kapısına gelince durdum, annemi izledim. Bana ve kardeşime kahvaltıda yememiz için mükemmel kokan bir şeyler hazırlıyordu. Birkaç dakika ona öylece baktım. Bana bakıp gülümsüyordu tıpkı rüyamdaki gibi. Bu tablo bir an için içimi ürpertti. Ama rüyaların zaten adı üstünde idi, sadece rüyaydı işte. Kendi kendimle tartışıyordum içimden.

Kahvaltı masasını kurmak için ben de anneme yardım etmek istedim. Masayı silip kahvaltı tabaklarımızı dizeceğim sırada bir ıslık sesi duyar gibi oldum. Sanki bir şey düşüyordu.

Aman Allah'ım! O ses, yine o ses!

Hayır, bu olamazdı!